

Úrvacsorás istentisztelet – Szentháromság ünnepe utáni 4. vasárnap

Budapest – Fasor, 2019. július 14. 11:00; MGyTK

A vasárnap igéje: Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét. (Gal 6,2)

Lekció/oltár előtti olvasmány: Róm 8,18-23

Isten fiainak reménysége

Testvéreim! Azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését. A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vetetett alá, nem önként, hanem annak akaratából, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. De nemcsak ez a világ, hanem még azok is, akik a Lélek zsengejét kapták: mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.

Textus, a prédikáció alapigéje: Mk 10,1-12

Elment Jézus Júdea vidékére és a Jordánon túlra; és megint nagy sokaság gyülekezett hozzá, ő pedig szokása szerint ismét tanította őket. Farizeusok is mentek hozzá, hogy megkísértsék őt, és megkérdezték tőle: Szabad-e a férjnek a feleségét elbocsátania? Ő azonban visszakérdezett: Mit parancsolt nektek Mózes? Azok ezt mondták: Mózes megengedte a válólévlé írását és az elbocsátást. Jézus erre így szól hozzájuk: Szívetek keménysége miatt írta nektek Mózes ezt a parancsolatot, mert a teremtés kezdete óta Isten férfivá és nővé teremtette az embert. Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté, úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy. Amit tehát Isten egybekötött, ember el ne válassa! Otthon a tanítványai is megkérdezték őt erről. Ő pedig ezt mondta nekik: Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörést követ el feleségével szemben; és ha a feleség bocsátja el férjét, és máshoz megy férjhez, házasságtörést követ el.

Kedves Gyülekezet!

A BBC rádió 6 Minutes English c. műsorának egyik nem oly régen sugárzott adásban arról volt szó, hogy Angliában egyre kevesebb a házasságkötés. Ennek oka az, hogy az emberek manapság nem szívesen kötelezik el magukat életre szólóan; és ha éppen jó kapcsolatban élnek is, akkor is kételkednek abban, hogy egyetlen egy emberrel képesek lesznek leélni egy egész életet. Hozzá még ott a tönkrement házasságok sok negatív példája is.

Ennek ellenére, ettől az angliai jelenségtől függetlenül az is megfigyelhető napjainkban, hogy a házasság mint ha reneszánszát élné, mintha kezdené visszanyerni régi becsületét. A különböző társadalmak is érzékelik óriási jelentőségét, és sok mindent tesznek a házasságok és a családok megőrzése és fenntartása érdekében – gondoljunk csak a CSOK-ra, a babaváró hitelre és más kezdeményezésekre. Mindenki látja és elismeri, hogy a házasság – e parányi egység, melyet egy egyedi és egyszerű aktus, az eskütétel tart össze – nem más, mint a társadalom szívdobbanása, hisz nélküle nincs is társadalom. A társadalom, úgy, amint van, darabjaira hullana a férfi-női diászok, a házaspárok nélkül.

Az is megfigyelhető, hogy soha korábban nem volt akora igény arra, hogy a házasság elmélyült társ kapcsolatra épüljön, mint manapság – amikor szinte elképzelhetetlen például az, hogy valaki ne szerelemből házasodjék. A közvélemény tehát ma a házasságot férfi és nő egygyé válásaként szemléli, amelyben a szerelem, a szeretet, mint egyetlen érték, minden mást felülmúl, és amelynek "sikeressége" egyes egyedül azon méretik le, hogy milyen fokú az intimitása, a bensőségessége. Minél bensőségesebb, minél szeretet-teljesebb, annál sikeresebb. Azt gondolnánk, hogy ez újdonság, pedig nem az. A házasságra a legtöbb korban és kultúrában monogám szeretetkapcsolatként tekintenek.

A Szentírás a házasság lelkét látja a hűséges, monogám szeretetben, a bensőséges én-te kapcsolatban. Ezért idézte Jézus is az első emberpár, Ádám és Éva egymásnak ajándékozása után elhangzott isteni szavakat: *A férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté, úgyhogy ők többé már nem két test, hanem egy. Amit tehát Isten egybekötött, ember el ne válassa!*

Az emberek tehát azért házasodnak, mert érzik, hogy nem jó egyedül és mert megismerték azt az embert, akivel együtt akarnak élni szerelemben, boldogságban. Elméletben nyilván számolnak a válás lehetőségével, de nem ez a céljuk, nem ezt akarják. Ha házasságuk mégis válással végződik, az számukra fájdalmas kudarc.

Az ószövetség korabeli joggyakorlat, a mózesi törvény válással kapcsolatos rendelkezése egészen megdöbbentően felszínes ahhoz képest, ahogyan ma gondolkodunk a házasságról és a válásról. A mózesi törvényben ez áll: Ha valaki feleségül vesz egy lányt, és a férje lesz, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válóléveletet, adja azt az asszony kezébe, és úgy bocsássa el a házatól. (5Móz 24,1) Ehhez képest a házasságot és a válást ma még a legcinikusabb ember is komolyabban veszi.

Amikor a farizeusok Jézust a válásról kérdezték, nem azért tették, mert nem voltak tisztában a mózesi törvényekkel. Éppen ők nagyon is jól tudták, hogy abban mi áll. A farizeusok politikai okból kérdezték és akarták veszélyes helyzetbe hozni, épp e válással kapcsolatos kérdéssel Jézust – hiszen ez a kérdés az akkori negyedes fejedelmet, Heródes Antipaszt személyesen érintette. Nyílt titok volt, hogy Heródesnek a szeretője, majd a 2. felesége az a nő lett, aki korábban a sógornője, a saját testvéreinek, Fülöpnek a felesége volt. János épp azért került börtönbe, mert Heródes miatt nyíltan megintette. Amíg a királyi bíróság szemet

hunyt, addig a bátor lelkű puszta próféta nem tudott szem hunyni azon tény felett, hogy a mózesi királytörvény a válást az átlag férfinak ugyan igen, de a királyoknak nem engedte meg. Szóvá tette – meg is halt miatta: Heródes, az egyik születésnapjára rendezett mulatságon megígérte Heródiás lányának, hogy a megígéző táncáért kérhet bármit, teljesíteni fogja – az pedig, a Keresztelő Jánosra az intése miatt mélységesen haragvó anyjának a tanácsára Keresztelő János levágott fejét kérte és kapta meg, tálcán. A válásról Jézust kérdező farizeusok ezek után nyilván azt gondolták, hogy talán így lenne a legegyszerűbb őt félreállítani – Keresztelő János esetéhez hasonlatosan, politikai kompromittációval.

Jézus nem ment bele a kinek mikor miért lehet elválni kérdés megválaszolásába. Tudta, hogy mire megy ki a kérdés, és tudta azt is, hogy erre a kérdésre különben is, ahány tóra-értelmezés, annyi különböző válasz adható, a szigorútól a nagyon megengedőig. Jézus a hangsúlyt az emberi értelmezések helyett – a Hegyi Beszédhez hasonlóan – a törvény szellemére helyezte. Azt hangsúlyozta, hogy a házasság Isten teremtési rendje. Isten terve és elképzelése az emberrel az, hogy férfi és nő házasságban éljen; tartósan, kettő testben is egy testként – és annyira nem akarja, hogy ezt emberi érvek és okoskodások felülírassák, amennyire nem lehet egy embert sem csak úgy kettévágni.

Urunk, formáld szívünket! Gyógyítsd kapcsolatainkat, gyógyítsd a válás tépázta testvéreinket, a szüleik rossz házassága vagy válása miatt szenvedő gyermekeket. Erősítsd a magányosokat. A gyermekeiket egyedül nevelő szülőket. Adj nekünk új szívet, új lehetőségeket. Könyörülj rajtunk Istenünk! Ámen.

Ének: 99,4 Térj be hozzánk, kérünk, Szívünkbe szállásra, Maradjon meg rajtunk Kezednek áldása! Lelkünk erőssége Te légy, hogy ne essünk Kísértés törébe.

Hirdetés

1. Istentiszteletünk végén, felekezeti hovatartozástól függetlenül várjuk az Úr asztalához mindazokat, akik erre lélekben szabadok és felkészültek.
2. Az előző vasárnap istentisztelet offertórium: Ft volt.
3. Az EvÉlet legfrissebb száma a kijáratnál kapható.
4. Koncert

Jézus azt mondta, hogy nem az emberi tradíciók és gyakorlatok, hanem Isten eredeti szándéka az, amire a házasság és a válás kérdésében figyelni kell. Férfi és nő együttélési formájaként ezért mi is a házasságot mutatjuk fel. Mert ez Isten elképzelése. Férfi és nő szerelme és házassági közössége minden más emberi kapcsolatnál komolyabb, több, mélyebb és szorosabb közösség, mert az intimitást, a bensőségességet, az egységet a legmagasabb fokon egyedül ebben, a házastársi kapcsolatban lehet átélni. Két szív önkéntes, mindent felölelő, felbonthatatlan egymáshoz szegődésében. A magánélet, a függetlenség, a szabadság, az én és csak én önzésének teljes felszámolásában. Teljes önátadásban. Olyan szerető odafigyelésben – ami az isteni figyelem reánk irányuló éber szeretetéhez hasonlít. Ahhoz az élményhez, ami az istenfélő-istenhívő embert egy életen át végigkíséri: hogy az élő Isten láthatatlan jelenlétét, hűségét, szüntelen szeretetét érzi magán. Ezért van az, hogy a házasság vált az Isten és az ember közötti szeretetteljes kapcsolat legmagasztosabb jelképévé. A jó házasság azonban nem csupán egy vallásos metafora, hanem jel: a szeretetnek, türelemnek, megbocsátásnak az élet más területein ismeretlen mélységeit példázó valóság; és nem utolsó sorban a legelső és kézzelfogható pompás gyümölcse mindazon áldásnak, amit Isten országa tartogat számunkra. Imádkozzunk!